

jeg maatte i denne Forbindelse tillade mig at erindre det høje Ting om, at da vi sidst havde den personlige Indkomsskat til Forhandling her i Tinget, nemlig i Samlingen 1882—83, da der nemlig kom et Lovforslag fra det andet Ting, det saakaldte Monradiske Lovforslag, blev det erkendt fra alle Sider her i Tinget, som det var erkendt fra Folketingsets og fra Regeringens Side, fra Fler-tallets og fra Mindretallets Side, at den kommunale Bestatning trængte i flere Henseender, og særlig med Hensyn til den interkommunale Bestatning, til at blive taget under alvorlig Overvejelse; men det blev ved Siden deraf fremhævet, at det den Gang forelagte Lovforslag var saa slet forberedt, saa mangelfuldt oplyst, at det kunde ikke gaa an at lovgive paa det Grundlag. Man udtalte derfor det Haab, at Regeringen vilde tage Sagen i sin Haand og forberede et Lovforslag i den Retning. Lovforslaget blev imidlertid standset her i Tinget ved en Dagsorden, som blev vedtaget med 40 Stemmer mod 13, og hvis Slutning lyder saaledes: „ . . . med fuld Erkendelse af, at en kommunal Bestatning i flere Retninger, særlig i interkommunal Henseende, trænger til Reform, og i den Forventning, at Regeringen vil gøre de fornødne Skridt til at forberede og fremme denne, gaar Landstinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“ Efter dette var det jo saa naturligt at vente, at man inden ret lang Tid fik et Forslag frem her i Rigsdagen i Retning af det, der var omtalt i Dagsordenen. Men der er gaaet 8 Aar siden den Tid, og der har ikke siden foreligget alvorlige Forsøg paa at faa den alvorlige kommunale Trang til mellemkommunal Bestatning afhjulpet. Da 4 Aar vare gaaede, blev Forslag til et lille Tillæg til den Kjøbenhavnske kommunale Skattelov fremsat her i Tinget i Samlingen 1886—1887, et Tillæg, som navnlig omhandlede Bigningskommissionens Udvidelse, men dette Forslag rørte ikke i mindste Maade ved det Spørgsmaal, som havde staaet paa Dagsordenen mange Aar tidligere. Jeg tillod mig, da dette Forslag var fremme til Behandling her i Tinget, at erindre om, at det store Hovedspørgsmaal mere og mere trængte til en Løsning. Jeg fik den Gang det Svar, at det var en Slags Møllestenspolitik, jeg her gjorde mig til Ordfører for, idet jeg nemlig vilde hæfte adskillige store Ting til dette lille Lovforslag, som kun vilde tjene til at ødelægge og standse det, og det var dog et paatrængende nødvendigt Forslag; der var ikke i det Tale om Principforandringer, men det var kun en lille Beslighedslov. Men da saa dette Forslag kom over i

det andet Ting, tillod man sig dog der at komme ind paa denne Møllestenspolitik, idet man — og jeg mener med Rette — fremdrog de Hovedindvendinger, der kunde gøres mod den kommunale Bestatning i det hele taget, og i Udvalget i det andet Ting tog man i øvrigt fat paa Behandlingen af disse Spørgsmaal for at faa en Løsning af dem. Man var temmelig vidt i Arbejdet, men dette blev saa afbrudt ved, at der blev truffet en Slags Overenskomst mellem Indenrigsministeren og det andet Tings Udvalg om en Slutningsparagraf til Lovforslaget, som gik ud paa at bestemme, at inden Udgangen af 1890 skulde Regeringen fremlægge Lovene af 19de Februar 1861 med Tillæg i Form af en ny Lov til Drøftelse for Rigsdagen, og af Hensyn hertil lod man Sagen falde den Gang og lod sig nøje med i det andet Ting at vedtaage dette lille Tillæg. Nu er der gaaet 4 Aar siden den Tid. Da nu dette Lovforslag blev anmeldt, var der adskillige af os, der med Rette mente, at der nu endelig kom et Forslag til Løsning af de store Spørgsmaal, som saa tit havde været paa Dagsordenen, ogsaa i Samlingen 1886—87. Men da Forslaget saa kom frem, viste det sig, at det indeholdt intet som helst i den Retning. Det indeholder — som jeg allerede har sagt — kun en Samling af nu-gældende Bestemmelser, og jeg kan ikke se, at der er noget bundet derved, i alt Fald ikke noget nævneværdigt. Da jo alle disse Bestemmelser findes i Lovene af 19de Februar 1861 og 1ste April 1887, saa kan jeg ikke se, at der er noget særlig bundet ved at samle disse to Loves Bestemmelser i een Lov. Jeg finder derfor, at naar nu altsaa Spørgsmaalet om den kommunale Bestatning i Kjøbenhavn foreligger for Rigsdagen, saa er der Grund for Rigsdagen — dette Ting saa vel som det andet Ting — til at tage det gamle Spørgsmaal op. Thi er det saa, at Trangen var stor i 1882—83, hvilket jo alle den Gang erkendte, saa maa vi vistnok være enige om, at Trangen ikke er mindre nu efter 8 Aars Forløb. Kommunestatten stiger jo stærkere Aar for Aar, og jo stærkere den stiger, jo mere fremtrædende blive de Uregelmæssigheder og Uretfærdigheder, der ere i den nu bestaaende Bestatning. Jo længere Tid der altsaa gaar, des større bliver Trangen, og des større Opfordring, mener jeg, der er for Rigsdagen til at komme ind paa disse Hovedspørgsmaals Behandling. Nu er det ikke min Hensigt at opholde det høje Ting ved vidtløftig at indlade mig paa en Behandling af disse Hovedspørgsmaal. De have været behand-